

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد محق

۱۵ سپتمبر ۲۰۲۲

محمد محق

طالبان و سیاست لشکرکشی، چرا افغانستان را به سوی تجزیه می رانند؟

طالبان با تداوم سیاست لشکرکشی و جنگ‌افروزی افغانستان را به سوی پرتگاه می‌رانند. کسانی که با تاریخچه این گروه آشنا هستند می‌دانند که منافع ملی این کشور نه از آغاز برای شان مهم بوده و نه تا پایان برای شان اهمیتی پیدا خواهد کرد. آنان به چیزی جز سلطه‌جویی خود نیندیشیده‌اند و هنوز به چیزی فراتر از این نمی‌اندیشند. برای گروهی که از اساس برای جنگیدن ساخته شده و منطق دیگری جز این نمی‌شناسد، مهم نیست که عواقب کارش برای بقیه مردم این کشور تا کجا پرهزینه خواهد بود و نسل‌های آینده چه بهای سنگینی خواهند پرداخت.

تازمترین گزارش‌ها از ولایات مختلف افغانستان نشان می‌دهد که پس از تعیین ملا قیوم ذاکر، یکی از خون‌خوارترین فرماندهان این گروه برای حمله بر پنجشیر و اندراب‌ها، وی از ولایات مختلف درخواست فرستادن نیروهای تازه‌نفس محلی را کرده و هر منطقه را به ارسال شمار معینی از جنگجویان مجبور ساخته است. او که از وابستگان سپاه پاسداران ایران است، اکنون عزم خود را جزم کرده است که مقاومت مردمان ساکن این مناطق را در هم بشکند. بنا بر گزارش‌ها، بسیاری از کسانی که از روی ناگزیری‌های اقتصادی و اجتماعی در کنار طالبان قرار گرفته و به این گروه پیوسته‌اند از رفتن به پنجشیر و اندراب‌ها ابا می‌ورزند، و شماری از جنگجویان این گروه به همان دلیل از آن کناره می‌گیرند، زیرا هیچ توجیهی برای ادامه این جنگ‌ها نمی‌بینند، به ویژه از نظر شرعی که کشتن افراد همکیش و تجاوز بر مناطق آنان به هر شکل آن نارواست.

ملا قیوم ذاکر می‌کوشد رعب‌انگیزترین تصویر را از طالبان پخش کند و برای این کار به وحشیانه‌ترین اعمال ممکن متوسل می‌شود، که تازه‌ترین مورد آن کشتن اسیران جنگی بود. او طبق قواعد بین‌المللی جنگ، اکنون یکی از جنایتکاران جنگی است که در آینده باید در محاکم بین‌المللی به محاکمه کشیده شود. جنایات جنگی که ملا ذاکر انجام

می‌دهد با موافقت و بلکه به هدایت رهبری این گروه صورت می‌گیرد، و همه جناح‌های طالبان از شورای کویته تا شبکه حقانی در جرم آن شریکند، زیرا با آن هیچ مخالفتی نشان نمی‌دهند.

یکی از نتایج این جنایات عمیق‌تر شدن شکاف‌های قومی و تباری در افغانستان است که روز به روز رسیدن به تفاهم میان ساکنان این مرز و بوم را دشوارتر ساخته و ندهای تجزیه‌طلبی را موجه‌تر می‌سازد. در شرایطی که تکنالوجی و امکانات خبررسانی سبب شده است که هر حادثه‌ای به سرعت به اطلاع مردم و جهانیان رسانده شود، سیاست لشکرکشی متداوم این گروه تنها به افزایش عقده‌های تباری و روحیه انتقام‌جویی می‌انجامد. با تداوم این سیاست بر تعداد جنجگویان طرف مقابل افزوده خواهد شد و آمادگی برای جنگ‌های چریکی و خیزش‌های مردمی اجتناب‌ناپذیر خواهد گردید. بسیاری می‌پرسند: با گروهی که جز جنگ و لشکرکشی به زبانی دیگر نمی‌فهمد چه انتخابی جز اسلحه برداشتن و به کوه بالا شدن می‌ماند، به ویژه اگر این کار با سیاست محو‌تکثر فرهنگی، زبانی، مذهبی و مدنیت اصیل منطقه همراه باشد؟ می‌گویند آیا با بدویتی افسارگسیخته و مسلح که نه حقوق شهروندی را قبول دارد و نه حقوق بشر و نه سایر مؤلفه‌های زندگی مدنی را، کاری جز مبارزه مسلحانه به بار خواهد نشست؟ آیا تسلیم شدن به بدویتی متوحش راه حل است؟